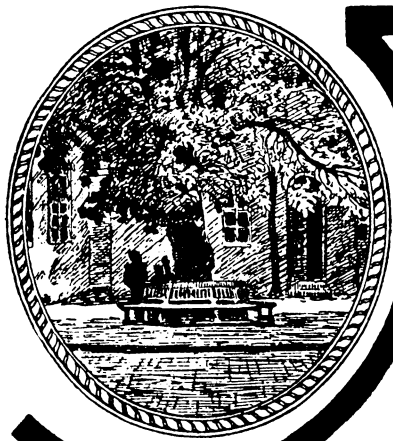

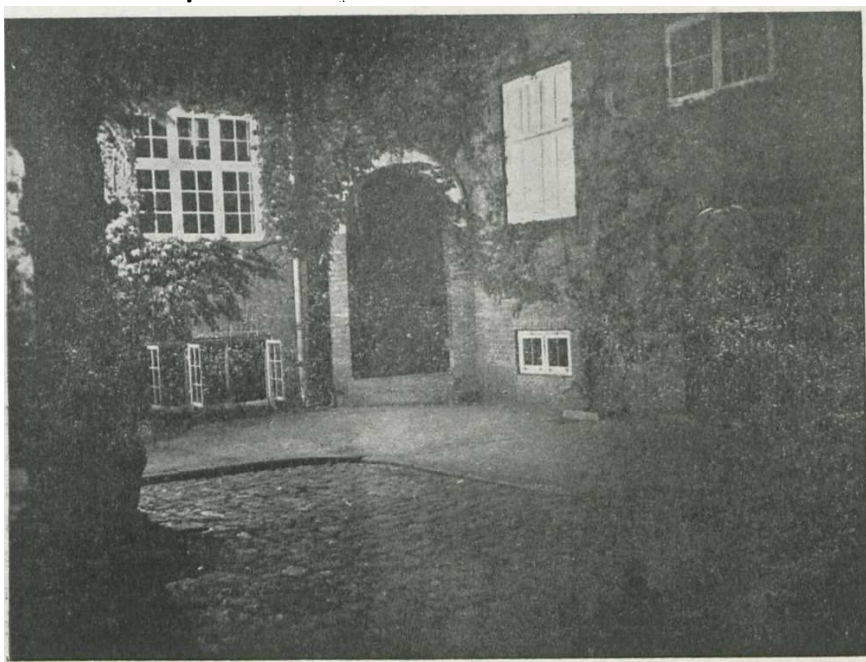

REGENSEN

REGENSJANERSAMFUNDETS
XXXXXXXXX MEDLEMSBLADXXXXXXXX

5. Serie Nr. 3

August 1939

Et Hjørne af Regensgaarden i Aftenbelysning.

Lidt Regensminder fra 1905-06.

Livet paa Regensen var endnu præget af den guldalder, som skabtes af folk som *Hakon Jørgensen*, *Bjørneboe*, *Kaj Bredsdorff* og *Hjalmar Elmquist*, den guldalder, som bl. a. gav sig udtryk i dannelsen af Regensianersamfundet. *Julius Lassen* var gaardens kloge, myndige og højtelskede fader. Kun to vækkerforeninger, »Gamle« og »Pip« konkurrerede dengang om alumni sjæle, »Gamle«, som vilde omstyrte samfundet og ved sit ultra-radikale livssyn mente at føre nye karske aandelige strømme ind i Regenslivets stillestaaende vande, hvor traditionens stagnerede andemad truede med at kvæle livsgnisten. »Gamle«, der kort sagt førte »Gamle«-traditionen videre i det forlængst fastslaaede spor, rummede en række højtbegavede, særprægede skikkelser, som triumviratet *Buhl* (Finansministeren), *Buch* (Politimesteren) og *Pihl* (Rigsadvokaten), senere *K. H. Kofoed* (Departementschefen), *Kemp* (Kammeradvokaten), *Andrup* (Frederiksborgmanden) prøvede skiftevis sødmen ved »Gamle« og »Pip«.

»Pip« levede endnu højt paa genistregen at udnævne *Boulanger* til æresmedlem. »Pip« blev haanet for — og var samtidig stolt af — at »bære traditionen fra *Hostrups* tid videre«. »Pip« havde i særlig grad æren for Regenslivets trivsel i hine fjerne tider p. gr. af den maaske nok noget naive og ukritiske livsglæde, som boltrede sig indenfor foreningens rammer repræsenteret ikke mindst af *Johannes Fog* (Slagelsekredslægen), *Axel Rosendal* (Roskildebispen) og *Emborg* (Præst paa Falster).

Studerterne dengang nød maaske nok lidt mere spiritus end nutidens akademikere — alkohol var jo billigt i hine tider — men vi kunde dog ogsaa kæmpe mod spiritus'ens forbandelse — især hos andre — som flg. lille episode viser:

Der var bal paa gaarden, kjole og hvidt samt rasende varmt. En flok af os var kommet ned paa Købmagergade for at afsvales. En fuld mand stod og dinglede. En samtidig inspiration greb flokken af Regensianere: I halvløbende gangart gik vi svagt nynnende rundt og rundt om den fulde mand. Først lo han fjollet, saa skreg han af rædsel: Dette maatte da være delirium. Med god samvittighed, fordi vi havde givet en til druk hengiven en gavnlige lektion, trak vi os tilbage til »Kirken«, dansen og — punchen.

Regensens Sangforening blev stiftet i mit første Regensaar: En repræsentant for Folketeatret kom ind paa gaarden for at engagere et studenterkor til reprisen: »Alt Heidelberg«. Han henviser til mig, der som studenter-sanger formodedes at have de ønskede kvalifikationer. Koret samles i løbet af et par timer. Da teatret ikke vil betale os for prøverne, organiserer vi os under ledelse af stud. jur. *V. Ottosen* paa fagforeningsvis og gennemtrumfer vore retfærdige krav. *Ottosen* og jeg inviteres som ledere af studenter-kunstnerensemblet et par gange til aftens hos ægteparret *Aggerholm*, som dengang var hele Københavns kæledægger. Koret kvitterer for gæstfriheden ved at invitere det sympatiske skuespillerpar til frokost paa Regensen. Bispisningen fandt sted paa II gang 1ste sal (den nuværende avisstue), medens kaffen blev drukket i den diametralt modsatte ende

af gaarden — VI gang — hvortil det udsøgte selskab vandrede mellem to rækker misundelige kammerater. Saa startedes sangforeningen, der med *Sextus Miskow* som dirigent hurtigt hævede sig til kunstens tinder. Den islandske sangforening opløstes, og den nystiftede forening absorberede denne forenings bedste medlemmer, deriblandt *Pjetur Johnsen* (senere opera- eller operettesanger i Berlin) og *Gislason* (senere præst ved Holmens kirke). Gamle regensianere strømmede til, vi havde koncert i Tivolis koncertsal og Børnehjælpskoncert i Regensgaarden med assistance af Musikkonservatoriets underdejlige elever. Saadanne kraftanstrengelser kunde dog ikke fortsættes, da *Ottosen* og jeg kom ind i examenssemestrene, og Regensens sangforening fortsatte tilværelsen som en lokal foreteelse, skønt saa fremragende musikere som *Poul Helmuth* og *Wøldike* senere knyttedes til foreningen som dirigenter.

I denne sangglade tid opførte vi som introduktion til Regensens første karneval en opera, forfattet af *Emborg* til et udvalg af — »Danmarks melodier« og aktuelle slagere. Scenen: Olympos, som jeg havde paataget mig at fremstille. Aftenen før forestillingen skulde opføres, havde jeg faaet anskaffet det nødvendige papir, men ikke faaet købt farver. Butikkerne var lukkede. Den slags smaating generede dog ikke: Ved hjælp af en stab medarbejdere samt blæk i forskellige fortyndinger fremstilledes en drøm af marmor. Kaffe viste sig velegnet til at male græske terrakotta-farvede kunstværker. Skøn blev Olympos.

Den senere pastor *Hoffmeyer* fik Cupidos rolle. For dog at bevare lidt af sin teologiske værdighed supplerede han *Eros'* dragt med flip og hvidt slips. Selv havde jeg faaet *Venus'* meget krævende parti betroet, fordi jeg sang — II bas. *Andrup-Mars* — min elsker, kunde staa under min udstrakte arm. Dragterne laante vi fra Casinos forestilling, »Den skønne Helena«; de passede ikke helt nøjagtigt, men det var der ikke meget at gøre ved, vi fik dem nemlig først en time, før forestillingen skulde begynde. Jeg, som er stor og svær, skulde iklædes den lille, slanke *Gerda Krums* raffinerede silkehylster. Det strammede fælt over brystet, men gabede til gengæld alvorligt paa ryggen. Et grønt silkeskørt, fæstet med sikkerhedsnaale, dækker smukt rygdefekten, men kjolen var alt for kort — den gang var korte kjoler endnu ikke opfundet. Que faire? Jeg tager *Junos* hvide silkedragt op under den for korte nederdel, hvorved underextremiteterne dækkes paa sømmelig vis, og takket være denne fremgangsmaade, udslagent hør samt smukt anlagt sminkemaske opnaar jeg virkelig en slaaende lighed med oldtidens skønhedsgudinde. Men saa kommer *Buch* (senere kredslæge i Hobro), som skulde spille Juno: »Hvor Fa'en er min dragt?« Jeg forklarer ham sammenhængen. Aldeles i overensstemmelse med sandheden udbryder han: »Jeg kan da for Satan (han var slem til at bande) ikke spille Juno i underbuxer«! Ved hjælp af min kontubernals lagener (mine egne var for krøllede) og sikkerhedsnaale samt hør og sminke omdannede vi derefter *Buch* til gudernes moder, og da ouverturen var færdigspillet, vandrede Olympos' guder ind paa scenen uden forsinkelse. Intet uheld indtraf, for man kan ikke kalde det uheld, at *Junos* toga gik op i siden, da han

sang en skønsang. Et tykt mandeben i underbuxe og sok blev synligt fra tilskuerpladsen, men Juno opdagede det ikke selv. Som en moden kornmark bøjer sig for stormen, saaledes kollaberede forsamlingen — af grin, men Juno troede, at publikums henrykkelse skyldtes hans sang og incaserede graadigt bifaldet.

Men lad mig slutte med en vemodig episode: Andrups udflyttergilde.

En udsøgt venneskare var inviteret til frokost for at dele vemoden, med udflytteren. Da frokosten havde varet 24 timer, tydede et og andet paa, at den nedtrykte stemning i nogen grad havde forladt selskabet; i stedet var traadt en frigørelse fra hængninger. Som slutapotese paa frokosten smadrede gæsterne nemlig Andrups bohæve og for at markere udflytningen symbolsk kylede de stumperne af møblementet ud gennem værelsets lukkede vinduer.

Det fortælles, at det tog nogen tid, før det lykkedes at overbevise regensprovsten om skønheden og den høje etiske værdi af den symbolske handling, saaledes at han indvilligede i at skrive de knuste ruder paa Regensens vedligeholdelseskonto.

Ak! Man bliver loquax, naar minderne ruller frem.

Chr. I. Baastrup.

Regensforeningerne og deres Traditioner.

V. SKRAP.

Naar man ser tilbage paa sin Regenstids vidunderlige Aar, tænker man den i Virkeligheden i eet eneste Ord: Kammeratskab. Mand og Mand imellem bandtes der Baand for Livet, men i Foreningerne oplevede vi at faa knyttet Kammeratskabsbaand med en større Gruppe, og vi lærte endnu en vigtig Ting: der kunde være enkelte Medlemmer, hos hvem der fandtes Karaktertræk, man ikke syntes om, men Loyalitet mod Foreningen, mod det Kammeratskab, man selv ønskede at skabe, bød én at overse disse Fejl, og man endte med at holde af Manden for det, han inderst inde var. Paa denne Maade, ved en Videreførelse af Princippet, rakte dette længere ud, og den ægte Regensianer fandt Venner i alle Kredse. Anbragt midt i Gaardens Væld af Traditioner, som man som Indflytter havde at lære at kende og overholde, paatog man sig frivilligt at føre Traditionerne videre i Erkendelse af, at den rette Frihed kun findes hos den, der erkender, at han er bundet og netop derfor bevæger sig frit, og derfor saa vi ogsaa, at politiske Radikalere oftest var blandt de ivrigste Værnere af Regensens Tradition.

»Skrap er som Amerika«, sagde V. P. ved 10-Aars Fødselsdagen, »den bestaar af to Fastlande, forbundet ved en Landtange«.

Det ene Fastland er den første Gruppe af Skrapianere, som i Kaj Munks Klokkerat, den 13. December 1922, paa en Tid, da der syntes at være Stilstand i det regensielle Liv, rejste sig for at sætte Liv i de »sjunkne« Livsaander. Døberen, Johs. P., Kean, Sjasen og andre stiftede da Skrap,

og det lykkedes dem at bringe nyt Liv. Det Kammeratskab, som stort og herligt levedes inden for Skraps fire Vægge, gav Genlyd over hele den gamle, røde Gaard, og i 300 Aaret for Regensens Oprettelse 1923 var Foreningens Indsats ved Festlighederne uomtvistelig.

Men der var Modgang i Vente, — for Skrap som for alle andre Foreninger. Indre Strid og ydre Kamp bragte dens Medlemstal stærkt ned, og til sidst var kun »Landtangen« tilbage.

Ved Lausts energiske Arbejde bragtes imidlertid Skrap paa Fode igen. Selv ungt Medlem af Foreningen anvendte han Tid og Kræfter paa igen at skabe en Forening med Livskraft i Overskud. Der opstod det nye »Fastland«, og nye Medlemmer samledes i et storslaaet Kammeratskab.

Der var det med os, som V. P. sagde, at vi alle lignede hinanden. Mens der paa det Tidspunkt ligefrem var Kløe efter at faa nye Medlemmer i Foreningerne, da man saa, at de gamle Foreninger optog Medlemmer umiddelbart efter Indflytningen paa Gaarden, holdt Skrap sig tilbage og fik derfor de Folk, der passede sammen. Vi hang sammen som Ærtehalm, derfor var vi stærke og særlig stærkt var vel Sammenholdet, naar »Vinden blæste friskt«, som i Klokkerat September 30—Marts 31, hvor den famøse Skoaffære og den følgende Klokkerstorm tømrede os sammen.

Ganske naturligt ændres en Forenings Struktur med de Mennesker, der er Medlemmer af den, og Skrap forandredes ogsaa. Under Indflydelse af nu afdøde Niels Pedersens fine Menneskelighed, førte Foreningen maaske en mere tilbagetrukket Tilværelse, men Kammeratskabet uddybedes og stemtes finere af, end vi havde kendt det før i vor Regenstid.

— — —

Nu ser jeg i Skraps Protokol, at vort gamle Sværd er forsvundet. Skrap I var en Torn i Øjet paa Gamle i Tidernes Morgen, og er nu at finde paa Søens Bund, Skrap II, som Laust indkøbte og indviede som Foreningens Insignium, forsvandt sporløst ved Juleballet i 1934, hvorfor Skrap III anskaffedes.

At Skraps Anseelse paa Gaarden stadig er, hvad den har været det meste af dens Levetid, tør man maaske slutte af, at Foreningen i Efteraaret 37 fik Klokke under Støtte af Valgene af alle Foreningerne. Hvornaar mon det er sket før? At den ogsaa paa andre Punkter kan hævde sig, ses deraf at den alene i 1938 udfordrede den øvrige Regens til en Fodboldkamp paa Rosenborg Eksercerplads og spillede uafgjort 1—1.

Det turde maaske være overdreven Selvros at hævde, at »den bedste Forening paa Gaarden er Skrap«, men vi, der inden for dens Rammer har lært et stort Kapitel af Livet at kende, vi hører dog ikke denne Linie, uden der røres en Streng i vort Indre.

Der er af Foreninger fire paa Gaarden,
Den ene er død, og den anden er slap,
den tredie er heterogén og uvor'n,
den fjerde er fin, for den fjerde er »Skrap«.

Salling.

Lidt om „Hof“-Tonen paa Regensen.

Det er en kendt Sag, at vi lever i en Fladpandethedens og Udjævningens Tid, hvor alt ejendommeligt bortelimineres. Efterhaanden som Regensen mere og mere vender sit Ansigt ud mod det pulserende Erhvervsliv, konstateres ogsaa herinde Virkninger af denne Tingenes Udvikling; de gamle, strenge Sæder forsvinder, Indflyttere behandles som Klokkere, Regensianere kan ustraffet besudle Gaaræ ved at traske om med tvefløjet, farveløst Overskæg.

At saaledes en Slaphedens og Dekadencens Aand synes at brede sig herinde, fremgaar ogsaa paa eklatant Vis for den Sprogforsker, der undersøger det regensielle Sprog. Alumnerne udtrykker sig ganske ligesom Demagoger eller Købmænd, hver efter sin Natur; det jydsk Sprogs Supremati trues af uhumske sjællandske, fynske og københavnske Dialekter. Bortset fra faste Udtryk, der ifølge Sagens Natur altid maa være specifikt regensielle, nemlig Udtryk for de regensielle Absolutter, som »V. P.«, »Provsten« (»præpositus«), »gaaræ«, »salæ«, »Peddersen« (den lille Portnerassistent) og Glosen »p« (udt. pé), der bruges om Regens- og dernæst ved Analogi om alt andet Porcellæn samt Kar i det hele taget, hvoraf man kan æde eller drikke, — bortset altsaa fra slige og enkelte andre Udtryk, kan man ikke mere tale om nogen speciel regensiel Jargon.

Her synes imidlertid den nye Forening »Hof« at pionere for en Fornyelse af god, gammel, regensiel sproglig og anden Kultur. Den optager kun Medlemmer, som behersker Sprogene Jydsk og Latin, og Sproget, der føres i Foreningen, er kraftigt, koncist og samtidig særpræget. Det er dette, hvorpaa vi i det følgende vil give ganske faa Eksempler:

For det første søger man almindeligvis at anvende sjældne, men fyndige og yndede Gloser og at give disse et videre Betydningsomfang, — som Eks. nævnes her Verbet »at bestige« fra Chr. IV's Rengøringskoneforordning, der finder rig Anvendelse udover det oprindelige, saaledes »at bestige sit Leje«, »at bestige én med en Cigar« (at give én en C.) etc.

En anden vigtig og prisværdig Tendens bestaar deri, at man giver hyppigt foreliggende Forestillinger nye og kraftfuldere Udtryk, idet de forslidte Vendinger ofte synes det sproglige Øre utilfredsstillende. Her maa man stundom øse af de Kilder, Naturen byder. Saaledes har vi f. Eks. »locum« = Værelse i Alm., »Pedalorgan« = Fod, »Bræt« = Ottoman. Endelig følger et Par Eksempler paa substituerende Udtryk, hvor det brede Folks Talemaader er for lidet forestillingsanalyserende: »at føre, trænge sig (trem)«, »at føre sit Legeme« (= at gaa), »det fylder mig med Lyst, Lede« (= det glæder, bedrøver mig), »at rykke Robbere« (= spille Kort), heraf ogsaa at »rykke Bordtennis, Badminton« o.s.v.

Til disse faa Uddrag skal kun føjes, at Sproget tilmed søges soigneret ved kunstfærdigt kombinerede Eder, saa at Resultatet bliver et djærvt, fyndigt, akademisk Sprog, som man tør formode, vore Forfædre talte det. Altsaa: midt i en Tid af misforstaaet Tolerance og deraf flydende aandelig

Uro og Forsumpning kan de faa aandelige Sværvægttere imødese den fra vore aandelige Aner overleverede regensielle Kulturs Fornylse i og ved »Hof«.

—»P«—

Sommerfesten paa Frederiksborg.

At Festen blev en Sukces er det store Antal af indsendte Referater Udtryk for. Vi kan her kun tage et Par af dem frem.

Lørdag den 17. Juni — samme Aften, Regensen holdt Lindebal, — drog *Regensianersamfundet* — ogsaa under den kvindelige Skønheds Auspicier — bort til Byen Hillerød for der at fejre Sommerens Komme og samtidig lytte til Aarhundredernes Tale fra det vældige historiske Monument, som nu om Dage vogtes af nogle af den røde Gaards bedste Sønner.

Det var den tredie Sommerfest med Damer, *Regensianersamfundet* afholdt, og man kunde konstatere, at Tilslutningen til disse Fester er stadigt stigende; der var ikke een ledig Plads i de to omfangsrige Busser, som Kl. 17½ rullede af Sted fra »Den lille Hornblæser«, og der var ydermere adskillige, som paa anden Vis lod sig befordre til Stedet, ligesom Samfundets lokale Afdeling var stærkt repræsenteret.

Ved »jægerbakken«s Fod blev samtlige Færdselskategorier slaaet sammen til een, idet man til Fods under Ledelse af Museumsinspektør *Jørgen Paulsen* begav sig op til Bakkens Top, hvor Slottets og Soens Eventyr aabenbares, og hvor *Jørgen Paulsen* bød Velkommen og gav en kort Orientering til Vandrigen gennem Parken, først den »franske« og videre den »engelske« Del. Da man var naaet frem til selve Slotspladsen, blev der budt Velkommen af Manden for Museet, Direktør *O. Andrup*, som i hjertelige Ord gav Udtryk for sin Glæde over at se *Regensianersamfundet* paa Frederiksborg.

Det ellers utilgængelige Fangetaarn over den ydre Port og de hertil hørende Fangehuller blev beset med udelte Interesse. Antagelig var denne Begrænsning i Omvisnings-Programmet heldig, da man allerede i Taarnet blev grebet af en stærk Længsel efter Mødet med det »*Davidssenske*« Aftensbord, og snart efter samledes alle i *Thestuerne*, hvis Navn i dette Tilfælde var misvisende, idet det ogsaa her først og fremmest var *Carlsbergs* velsignelsesrige Virksomhed, som i Forening med *Davidssens* forskellige smaa Pyramider gav Opholdet dets Præg.

Og medens Mørket sænkede sig over Parken, til hvilken Dørene i den lune Aften stod aabne, holdt den gode gamle Regensaand sit Indtog. Dr. *Baastrup* bød Velkommen paa Bestyrelsens Vegne, »*Helan*« og »*Halvan*« klarede Stemmerne, og kort efter var man midt i Direktør *Andrups* spirituelle Causeri om Frederiksborg og dets Beboere gennem Tiderne; her afsløredes nogle af de »Intimiteter«, som man under Rundgangen havde maattet nøjes med at ane. *Baastrup* bragte *Andrup* en velfortjent Hyldest og Tak, de første Hurraer brød Slotsparkens Stilhed, og snart fulgte Danse-

musikken efter. Mange adlød dens Kalden, medens andre foretrak den indbydende Natur.

Alt for hurtigt naaedes Tidspunktet, da Punchebordet stod dækket, men her blev Tempoet endda sat yderligere i Vejret. Hovedpunktet paa denne Del af Programmet var »H. C.« — med Rette præsenteret som »Regensens unge Vise- og Digterkonge« og *Hilmer?* Og det blev en Sukces lige saa pyramidalsk som Davidsens Rejer, *Jørgen Paulsen* tolkede vore Følelser overfor Sanger-Parret, idet han samtidig drog en Parallel mellem den forudgaaende Generations Digterkonge Lektor *Bredsdorff*, som ogsaa deltog i Festen, og vor egen Tids *H. C. Jørgensen*. Overretssagfører, Kaptajn *Davidson* talte for Damerne, Fru Politimester *Reinstrup* overordentlig elegant for Herrerne, og ind imellem klang »Allons enfants«, »Gaudeamus«, »Nu er det stille« og »Der er Fest paa Regensen«.

Den eneste Kritik, der kunde rettes mod Aftenen var, at den alt for hurtigt gik til Ende, — og det er jo næppe nogen Kritik, som vil gaa Arrangørerne særligt til Hjerte.

H o f f.

Det var et rigtigt Aprilsvejr den 17. Juni d. A., og Regnen kom — endelig, men ved 17-Tiden blev det atter smilende Sommer, for Kl. 17½ skulde nemlig Regensianersamfundet ud paa den aarlige Dametur, der efterhaanden er ved at blive en — god — Tradition. Til den fastsatte Tid startede man i to svingende fulde Turistautomobiler fra »Den lille Hornblæser«, der i Dagens Anledning havde ombyttet Trompeten med et til Lejligheden passende Drikkeinstrument, og saa gik Turen op gennem det renvaskede Nordsjælland. I Bloustrød beundrede man den af turistmæssige Grunde nede ved Vejen anbragte Storkefamilie, og flere ikke gammelgifte Medlemmer smilede forelskede til deres yndige Ledsagersker.

Paa Jægerbakken modtoges man af Museumsinspektør *Jørgen Paulsen*, der under Turen i Slottets skønne Omgivelser optraadte som Turistfører, og man følte sig faktisk med hans noget fremmedklingende Maal lydende i Øret (han er Sønderjyde) som Turist i Udlandet, hvor man heller ikke forstaar alt, hvad Føreren forklarer.

Efter at have faaet at vide, at Badstuen i svundne Tider var blevet benyttet til lidt af hvert, naaede man ad bugtede Stier frem til Slottet, hvis interessante Detailler blev forklaret af Museumsdirektør *Andrup*, medens Springvandet, som stærke Svenskere engang var løbet bort med, til Ære for Gæsterne, med plaskende Kaskader leverede Akkompagnementet, indtil Direktør *Andrup* viste sig som en sand Vandenes Betvinger, idet han med en Haandbevægelse, der var Chr. IV værdig, for at spare paa Stemmen, standsede de brusende Strømme.

Man saa derefter Fangetaarnet og Fangehullerne. Politimester *Reinstrup* saa helt misundelig ud ved Direktør *Andrups* Beretning om, hvordan man i gamle Dage gav en Slotsforvalter, der ikke vilde tilstaa, at han havde hugget noget kongeligt Sølvtoj, et Par Dages Betænkningstid i ét af Hullerne.

Ved 20-Tiden bænkedes man i de gamle, smukt pyntede Thesaloner

om Davidsens luksuriøse Raffinementer. En heldig Kombination: Carlsberg — Frederiksborg — Regensen bevirkede, at Øllet flød i Strømme, som sikkert har kunnet sige Sparto til tilsvarende Fester ved Chr. IV's Jagt- og andre Gilder, hvor man dog efter Maaltidet — iflg. Direktør Andrup — saa vidt muligt splintrede saavel Møblement som Service. Da den værste Sult var stillet, holdt Direktør Andrup et uhyre fornøjeligt Causeri om Slottets Historie. Han gennemgik en væsentlig Del af Kongerækken paa en saa morsom og vittig Maade, at enhver af de implicerede Herskere stod lyslevende for én, og man uvilkaarligt anstillede en Sammenligning mellem denne spirituelle Time i Historie og Skoletidens uhyre kedsommelige Terpen af Kongerække og lignende historiske Rædsler.

Da »Madkurvene« var tømt, fik man en lille Svingom i de tilstødende Gemakker. Flere Par benyttede Lejligheden til i den lune Sommeraften at sværme langs Søen, og adskillige mindedes Lindeballet paa den gamle Regens, som fandt Sted netop paa denne Aften.

Et animeret Panchesold fulgte. »H. C.« og »Hilmer« foredrog førstnævntes glimrende Regensviser, som vandt bragende Bifald.

Kl. 24 gik Turen atter mod København. Undervejs leverede en voldsom Tordenbyge straalende Fyrværkeri som Afslutning paa den i enhver Henseende yderst vellykkede Fest, der i høj Grad opfordrer til Gentagelse og tjener Arrangørerne til megen Ære.

Vi—.

Vinterklokkeratet 1938—39.

Man var spændt paa, om det vilde lykkes den bestaaende Koalition at besætte Embederne igen. Det lykkedes. »Uglen« blev Klokkerforening, medens »Gamle« og »Hof« atter fik Lov til at spille Rollen som Opposition.

Gaardens Jurister og polit'ere var straks ved Semestrets Begyndelse let-sindige nok til at udfordre den øvrige Regens til en Fodboldkamp, hvor man blot fik konstateret, at hvad de udfordrende ikke havde i Hovedet, havde de heller ikke i Benene.

En Vandingskommission udførte et stort og fortjenstfuldt Arbejde. Den gik til Værks med stor Grundighed og megen Uegennytte, den skaa-nede kort sagt hverken sig selv eller andre.

Efteraaret bød iøvrigt paa den sædvanlige Auktion for Udflytterne og paa et velbesøgt Høstbal, hvor Ellen Jansø var Solist.

I en daarlig Fodboldkamp tabte Regensen til Studentergaarden med 2—5. Festen bagefter var til Gengæld udmærket. Indflyttergildet er et helt Kapitel for sig. Revykomiteen havde i lang Tid arbejdet med stor Energi,

og ved Arbejdets Afslutning var man i Komiteen enig om, at det var en udmærket Revy. Selve Gildet begyndte som sædvanlig med stor Middag paa Universitetets Spisestuer, og da Revykomiteens Produkt var løbet af Stabelen paa Salæ, var det ikke Kommissionen alene, der syntes, at det havde været en god Revy. Ved det efterfølgende Panchesold blev den gyldne Drik indsuget med megen Soldekultur.

Paa et vist Tidspunkt forsøgte Oppositionen at rejse Beskyldninger om Korruption mod Klokkeren og Klokkerforeningen. Disse i Forvejen dødsdømte Anklager blev paa eftertrykkelig Maade tilbagevist, efter at Klokkerrevisorerne med stort Held havde udstedt en Erklæring om, at der herskede uangribelige og eksemplariske Forhold i Kassen.

Til Juleballet blev Underholdningen for en Gangs Skyld leveret af lutter Indengaardskræfter. Nogle mere og mindre musikalske Begavelser havde sluttet sig sammen i en Kvartet, der høstede omtrent ligesaa meget Bifald som en overdaadig Reumert-Parodi. Det blev alt i alt en vellykket Aften med ualmindelig god Tilslutning.

Som det næsten er Tradition ved Fastelavnstid, overvejede man ogsaa denne Gang Mulighederne for at lave et Karneval, og ligesaa sikkert som tidligere strandede Planen paa de økonomiske Forhold. Fastelavnsmiddagen udmærkede sig iøvrigt ved atter at byde paa hjemlig Underholdning — dog med kærkommen Assistance af Karen Berndtson.

Fastelavns Mandag formede sig som sidste Aar med Øl og Pølsegilde paa Salen. Øl var der nok af, men det var desværre lige ved, at Pølserne var blevet borte.

Efter en V. P.-Auktion begyndte saa Valgforhandlingerne, der resulterede i et Fredsvalg med Skrapmanden stud. med. Henning Lisager som Klokker.

Arne Nielsen.

Tidl. Sognepræst i Bylderup, *Janus Christian Knudsen* [Regens 1896—98] er afgaaet ved Døden.

Ingeniør, Dr. *Rud. Christiani* [Regens 1898—1900] er valgt til Medlem af Folketinget i April 1939.

Rektor ved Ribe Katedralskole, *Aage Willumsen* [1898—1900] er valgt til Borgmester i Ribe Febr. 1939.

Kommunaldirektør i Gentofte Kommune, *Immanuel Dam* [1900—01] er afgaaet ved Døden 27. Marts 1939.

Domæneforpagter, cand. mag. *Erik Appel*, Ellehus, [1904—06] er valgt til Medlem af Folketinget April 1939.

Departementschef i Finansministeriet *K. H. Kofoed* [1905—08] er udnævnt til Kommandør af 1. Grad af Dannebrog 1. Januar 1939.

Overretssagfører *Christen Hansen Bech* [1906—08], Aalborg, er afgaaet ved Døden 17. April 1938.

Adjunkt ved Gentofte Statsskole, *Vilhelm Saxtorph* [1906—11] er fra 1. Okt. 1938 udnævnt til Lektor sammesteds.

Kredslæge paa Færøerne *J. G. M. Zachariasen* [1907—12] er afgaaet ved Døden.

Rektor ved Statens og Hovedstadskommunernes Kursus, *Hans Mathias Jensen* [1908—11] er udnævnt til Rektor ved Frederiksborg Statsskole fra 1. Januar 1939.

Dommer i Ribe *Holger Keiser-Nielsen* [1909—10] er udnævnt til Dommer i Nyborg fra 1. Marts 1939.

Overlæge, Dr. med. *Robert Lund* [1909—12], Sundby Hospital, er udnævnt til Professor ved den kliniske Praktikantundervisning fra 1. Februar 1939.

Professor, Dr. phil. *K. K. Kortsen* [1911—13], Aarhus Universitet, er afgaaet ved Døden 9. Februar 1939.

Kontorchef i Justitsministeriet *Robert Hove* [1912—15] er udnævnt til Vicepræsident i Sø- og Handelsretten fra 1. Januar 1939.

Landsretssagfører *Aage Ludvig Holberg Elmquist* [1913—14], Svendborg, er valgt til Medlem af Landstinget April 1939.

Baneingeniør, cand. polyt. *Svend H. Havnø* [1913—16] er udnævnt til Ridder af Dannebrog 22. November 1938.

Ekspeditionssekretær i Københavns Overpræsidium *Julius S. Juul* [1913—15] er afgaaet ved Døden 8. November 1938.

Dommerfuldmægtig og Stiftsfuldmægtig i Ribe *Niels Peter Bruun* [1914—16] er udnævnt til Dommer i Ribe fra 1. April 1939.

Professor, Dr. phil. *Richard R. Ege* [1915] er udnævnt til Ridder af Dannebrog 21. November 1938.

Dr. phil. *Niels Nielsen* [1915—17] er udnævnt til Professor i Geografi ved Københavns Universitet fra 1. September 1939.

Rektor for Aarhus Universitet, Professor, Dr. phil. *Andreas Blinkenberg* [1915—18] er udnævnt til Ridder af Dannebrog 7. September 1938.

Fuldmægtig i Skattedepartementet *Aage Lybye* [1915—19] er udnævnt til Ekspeditionssekretær fra 1. November 1938.

Ekspeditionssekretær i Skattedepartementet *Hans Peter Bonde* [1916—17] er udnævnt til Kontorchef fra 1. Februar 1939.

Dr. med. *Paul J. Reiter* [1916—19] er udnævnt til Overlæge ved Psykopatanstalten i Herstedvester 1938.

Fuldmægtig i Skattedepartementet *Christian Strøm* [1916—18] er udnævnt til Ekspeditionssekretær fra 1. November 1938.

Kontorchef i Indenrigsministeriet *Peter Karl Winther* [1916—18] er udnævnt til Departementschef fra 1. Juli 1939.

Dr. med. *Hans Ulrik Møller* [1917—19] er udnævnt til Overlæge ved Militærhospitalet (Øjenafdeling) fra 1. April 1939.

Underdirektør i Danmarks Nationalbank *Svend Nielsen* [1917—19] er udnævnt til Vicedirektør fra 1. Maj 1939.

Cand. theol. & mag. *Carl Bollerup Christensen* [1918—19] er udnævnt til Sognepræst i Bringstrup og Sigersted 7. November 1938.

Sognepræst *Jakob Christian Karstoft* [1918—21] er forflyttet fra Lundum til Stouby og Hornum i Haderslev Stift April 1939.

Adjunkt ved Aalborg Katedralskole *Aage Schousgaard* [1918—21] er udnævnt til Lektor sammesteds fra 1. Oktober 1938.

Adjunkt ved Ordrup Gymnasium *Poul Colding* [1919—20] er udnævnt til Lektor sammesteds fra 1. Oktober 1938 og er i Juni 1939 blevet Dr. phil.

Ekspeditionssekretær i Justitsministeriet *J. C. A. Herfelt* [1919—21] er udnævnt til Kontorchef fra 1. April 1939.

Politiadvokat *Emil G. Strøbech* [1920—23] er udnævnt til Politiinspektør hos Rigspolitichefen med Tjeneste som Chef for Sikkerhedspolitiet fra 1. Maj 1939.

Kontorchef, cand. polit. *Carl Jensen* [1920—22] Nordisk Livsforsikring og Nordisk Ulykkesforsikring er udnævnt til Underdirektør i Selskaberne fra 1. Januar 1939.

Bibliotekar, Dr. phil. *C. O. Bøggild Andersen* [1921—24] er udnævnt til Professor i Historie ved Aarhus Universitet 1. Februar 1939.

Reservelæge *Henning Aastrup* [1920—24] er udnævnt til Overlæge ved Slagelse Sygehus.

Reservelæge, Dr. med. *Niels Aage Nielsen* [1921—24] er udnævnt til Overlæge i Kolding fra Oktober 1938.

Reservelæge, Dr. med. *P. Møller Ladekarl* [1924—27] er blevet Overlæge ved den oftalmologiske Afdeling paa Odense Sygehus.

Dr. phil. *Adam Afzelius* [1926—28] er udnævnt til Docent i Historie ved Aarhus Universitet.

Cand. mag. *Jens Hansen Bek* [1929—32] er fra 1. Marts 1939 blevet Adjunkt ved Randers Statsskole.

Cand. jur. *Axel Vigild* [1931—33] har fra 1. Februar 1939 opnaaet fast Ansættelse som Sekretær i Landbrugsministeriet.

Sagførerfuldmægtig, cand. jur. *Aage Scheibel* [1932—35] er fra 1. Maj 1939 Fuldmægtig hos Landsretssagfører G. Thye, Hillerød.

Præst i Kirkens Korshær, cand. theol. *Johs. Magelund* [1931—33] er fra 1. Juni udnævnt til Sognepræst i Maarum i Nordsjælland.

Cand. med. *Pauli Holm* [1931—35] er for Tiden Vikar i Embedet som Kredslæge paa Færøerne.

Cand. mag. *Sven Erik Jensen* [1931—33] er ansat som Lærer ved Høng Gymnasium.

Cand. theol. *A. C. D. Berthelsen* [1934—37] er blevet Hjælpepræst hos Forfatteren, Pastor Kaj Munk i Vedersø.

Præst i Dronningborg ved Randers *Jens Møller* [1934—37] er afgaaet ved Døden d. 26. April 1939.

(Redaktionen af denne Rubrik sluttet d. 30. Maj).

Udgivet af *Regensianersamfundet*.

Redigeret af Museumsinspektør *Jørgen Paulsen*, Frederiksborg Slot.

ARTUR